

καὶ τὴν γλώσσαν, οὐδὲ τοὺς τρόπους ὑπερβαλόντως διακεκοιμένους.

— Ποῦ διάβολον ἐπέσαμεν! ἐψιθύριζεν ὁ εἰς τῶν δομινοφόρων.

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Α·; ἔλεγεν ὁ ἄλλος, καὶ ἰνῶει τὸν πρὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν μετοικησάντα οἰκοδεσπότην.

— Δὲν γνωρίζω ψυχὴν! παρετήρει τρίτας, καὶ πάντες ἔμενον βωβοὶ καὶ συγκεχυμένοι, ὅτε εἰς τῶν χορευτῶν, ῥωμαλέος καὶ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς, πλησιάζει εἰς τὸν παρείσακτον βυλιν. καὶ ἐρωτᾷ διὰ βροντώδους φωνῆς:

— Ἐχετε ἄδειαν;

— Βέβαια. Ἐζητήσαμεν ἄδειαν, πρὶν ἀναβῶμεν.

— Καλὲ ἄδειαν ἀπὸ τὸν οἰκοκύρην ἔχετε;

— Δὲν ἤξεύρομεν ποῦ εἶνε ὁ οἰκοκύρης· ἡμεῖς ἐστέλαμεν τὸν ἀμαξᾶν μας, καὶ μᾶς εἶπεν, ὅτι ἡμποροῦμεν.

— Ἄ! ἔτσι; πολὺ καλὰ! Καθίσατε, παρακαλῶ!

Ἄλλὰ ποῦ νὰ καθίσουν οἱ φίλοι! Τὰ πράγματα ἐλάβανον ὄψιν παράδοξον, καὶ ἰκανῶς ἀνησυχητικὴν. Ὡς δροσιστικά προσεφέροντο εἰς τοὺς χορευτὰς ἀμύγδαλα, πορτοκάλια καὶ ριζόγαλον μετὰ πολλῆς κανέλλας, ἡ δὲ ὄρχηστρα, ἀποτελουμένη ἐκ δύο ζυγίων βιολίου καὶ μουζουκίου ἤρχιζε παιανίζουσα συρτόν! Οὔτε ὁ χορὸς οὔτε τὰ δροσιστικά ἦσαν φαίνεται τῆς ὀρέξεώς των, καὶ ἐνῶ ἡ λοιπὴ ὀρχηστρὴ συνεκρόται περὶ τὴν αἴθουσαν τὸν ὀρχηστικόν της κύκλον, οἱ δομινοφόροι μᾶς ἐτρέποντο ἀσφοδιῶν, ὡς φαντάσματα, πρὸς τὴν θύραν, καὶ ἠτοιμάζοντο ἤδη νὰ διαβῶσι τὴν φλιάν, ὅτε κυρία τις ἀποσπᾶται τοῦ συρτοῦ, τοποθετεῖται δίκην Κερβέρου πρὸ τῆς θύρας, καὶ ἐρωτᾷ, ἐπιχαρίτως μειδιῶσα.

— Καὶ πῶς, κύριοι, ἔτσι θὰ φύγετε, χωρὶς νὰ ἰδοῦμεν τὰ χρυσᾶ σας μῦτρα;

— Ἄλλὰ, κυρία μου, ἀπαντᾷ εἰς τῶν νέων, ὃν εἶχε, φαίνεται, περισσότερον προσβάλει ὁ ἀπροσπῆς τοῦ προσώπου του χαρακτηρισμός, τὰ μῦτρα μᾶς ἔχουν, βλέπετε, μουτσούναι, καὶ ὁ ἀμαξᾶς μᾶς μᾶς εἶπεν, ὅτι εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ μὴ ταῖς βγάλωμεν.

— Κύρ Γιάννη! φωνεῖ τότε ἡ κυρία πρὸς τινὰ τῶν χορευτῶν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν γίνεται! πρέπει κάποιος νὰ βγάλῃ τὴν μάσκαρά του.

— Ἐννοιά σας, κυρία Οὐρανία, λέγει σοβαρὸς προσερχόμενος ὁ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς. Ἐννοιά σας! ἀφήστε τὸ πρᾶγμα ἐπάνω μου, καὶ θὰ ἰδῆτε.

Στρεφόμενος δὲ πρὸς τοὺς δομινοφόρους, οὔτινες πολὺ πιθανῶς εἶχον ἀρχίσει νὰ ὀφραίνωνται δυσάρεστα, παρατηρεῖ μεθ' ἱκανοῦ μεγαλείου.

— Ἡ κυρία ἔχει δίκαιον. Ἐνὰς τοῦλάχιστον ἀπὸ αἶς πρέπει νὰ βγάλῃ τὴ μάσκα του.

— Ἄλλὰ ὁ ἀμαξᾶς μας. . . .

— Ὁ ἀμαξᾶς σας, ὁ ἀμαξᾶς σας! Ποῦ! ποῦ αὐτὸς ὁ ἀμαξᾶς σας;

— Νικόλα! κραυγάζει τότε στεντόρειον ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰς τῶν μετσηφισμένων, ἔλα γρήγορα ἐπάνω!

Καὶ μετὰ στιγμὴν ἐμφανίζεται ὁ Νικόλας.

— Καλὸ ἔς τὸν κύρ Νικόλα! φωνεῖ αἰφνης σύμπασα ἡ ὀρχηστρὴ, καὶ ὁ πορφυροῦς τὴν ὄψιν Ἡρακλῆς τῷ προσφέρει ποτήριον οἴνου.

— Τί σοὶ πρᾶμμα εἶν' αὐτοὶ οἱ λεβένταις; τὸν ἐρωτᾷ.

— Καλὰ παιδιά, κύρ Γιάννη! Ἰστὴν ὕγειά σας, ἀδέρφια, καὶ ὁ Θεὸς ἔς τὸ καλὸ!

— Ἄ! ἔτσι; Πολὺ καλὰ, κύριοι! Εὐχαριστοῦμε! καὶ νὰ μᾶς συγχωρῆτε!

Οἱ φίλοι κατέβησαν, ἐννοεῖται, τὰς βαθμιδὰς ἀνὰ τέσσαρας, δὲν ἀναφέρει δὲ ἡ ἱστορία ἀν ἐξηκολούθησαν τὴν νυκτερινὴν αὐτῶν ἐκδρομὴν.

Μαντεύεις τί εἶχε συμβῆ; Ὁ μάγειρος τοῦ πρῶην οἰκοδεσπότου τῆς οἰκίας, λαβὼν παρὰ τοῦ κυρίου του τὴν ἄδειαν, εἶχε συγκαλέσει ἐν τῇ κενῇ οἰκίᾳ τοὺς συναδέλφους καὶ φίλους του εἰς χορὸν. Τὰ λοιπὰ ἐξηγοῦνται.

Ἡ χιὼν ἔπαυσε νὰ πίπτῃ καθ' ἡν ὥραν κλείω τὴν ἐπιστολήν μου. Ἀνοίγω τὸ παράθυρόν μου, καὶ βλέπω σχεδὸν αἴθριον τὸν οὐρανόν. Φαντάσου, ἀν αὔριον εἶνε ὡραία ἡμέρα! Ἄς χαίρουν τὰ Κούλουμα καὶ τὸ Φάληρον.

ΣΟΦΙΑ.

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δομῆς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετᾶφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

412.

Οἰασδῆποτε κατασχύνης κριθῆ τις ἄξιος, σχεδὸν πάντοτε δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ φήμην.

413.

Ὁ μονοτρόπως εὐδοκίμων δὲν ἀρέσκει ἐπὶ πολὺ.

414.

Οἱ μαινόμενοι καὶ οἱ μωροὶ δὲν βλέπουν εἰμὴ διὰ τῶν ὀμμάτων τῆς ψυχικῆς αὐτῶν διαθέσεως.

415.

Ἐνίοτε ὁ νοῦς χρησιμεύει πρὸς τολμηρὰν ἀνοησιῶν ἐκτέλεσιν.

416.

Ἡ ὀξύτης τοῦ χαρακτήρος, ἡ περὶ τὸ γῆρας ἐπιτεινομένη, οὐ μακρὰν τῆς μανίας ἐξάγει.

417.

Ἐξ ἀμοιβαίου ἐρωτος κάλλιον ἐθεραπεύθῃ ὁ πρὸ τοῦ ἄλλου θεραπευθεῖς.

418.

Αἱ νέα γυναῖκες, αἱ ἀποτροπιάζουσαι τῶν

θροιστούμενον τούς τρόπους, και οι άνδρες οι γηραιοί, οι μη επιθυμούντες άνδρος γελοίου φήμην, ουδέποτε πρέπει να λαλώσι περι έρωτος, ως περι πράγματος, εις δ δύναται να αναμιχθώσι.

419.

Ο άνθρωπος δύναται να φανή μέγας εν ύπουργήματι τής αξίας αυτού κατώτέρω, αλλά πολλάκις φαίνεται μικρός εν ύπουργήματι άνωτέρω αυτού.

420.

Πολτάκις νομίζομεν ότι άντέχομεν εις τας δυστυχίας, εν δ πραγματικώς ειμθα καταβεβλημένοι. Υποφέρομεν δε, μη τολμώντες να άτεινώμεν προς τας δυστυχήματα, καθως οι δειλοί, οΐτινες, φοβούμενοι να προπολεμήσωσιν ύπερ τής ιδίας αυτών ζωής, δέχονται άγογγύως τον θάνατον.

421.

Τας συνομιλίας υποτρέφει μάλλον η άμοιβαία των συνομιλούντων πίστις, η δ νοϋς αυτών.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο στρατάρχης Ναρθαξ άποθηήσκων και έξομολογούμενος, ήρωτήθη από τον πνευματικόν του, εάν έσυγχώρει τούς έχθρούς του.

— Δέν έχω έχθρούς, ανέλαβεν ύπερφράνως ο στρατάρχης.

— Πώς τούτο;

— Τούς έτουφέκισα όλους.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Η απληστία των συμφερόντων οικονομείται μέχρι τινός η άναρχία των ιδεών είναι έντελώς άνοικονόμητος. (Κ. Παπαρρήγόπουλος)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

αα Έν τω εν Παρισίους νοσοκομείω Salpêtrière δ κ. Χαρκότ έπαρουσίασεν εις τούς άροατάς του άνθρωπον, οΐτως τή μèn ήμισυ του προσώπου είνε κανονικόν, και δεικνύει τήν άληθή του ήλικίαν (41 έτη), αλλά τή έτερον ήμισυ δεικνύει άνθρωπον έσχάτογηρον, διότι τή μέρος τούτο του προσώπου του είνε κατεβρτυδωμένον, με τή δέρμα κολλημένον εις τή κδικαλα. Με όλην δέ τήν παράδοξον ταύτην άνωμαλίαν, η γενική αίσθησις διατηρείται άλύμαντος, η δέ όρις και τή ότα είνε κανονικά. Ένδοθεν τή άριστέρον ήμισυ τής γλώσσης εύρίσκεται και αυτό εις κατάστασιν άτροφίας, βρρυτιδωμένον δε όπως και ο ουρανίσκος. Τή σύνολον των παθήσεων τούτων άποτελει παράδειγμα τέλειον τής νόσου, ητις καλείται προσωπική τροπογένεωσις, και ητις προέρχεται εκ τής βαθείας βλάθης των νεύρων τής πέμπτης συζυγίας.

Ο πάσχων ονομάζεται Σβάν (Schwann), είνε Πρωσσοσ, και πορίζεται τή προς τή ζήν εκ τής άσθενείας του, τήν όποιαν περιφέρει μεθ'εαυτού

πρός επίδειξιν ανά πάντ την Εύρώπην, και από πανεπιστημίον εις πανεπιστήμιον τούτου ένεκά έπαρουσιάσθη και εις τή γαλλικόν νοσοκομείον Salpêtrière.

Συγγρόνως έπαρουσιάσθησαν εις τή αυτό νοσοκομείον, εν άπεικονίσει καταλλήλω, και άλλοι άσθενείς πάσχοντες έξ αναλόγων παθήσεων, μεταξύ δε τούτων και γυνή, ητις, καθορωμένη εκ του άριστερου μέρους, φαίνεται τριακοντούτις, όπως και είνε, εκ δέ τού δεξιού φαίνεται έντελώς γραία, ητις τή άκρον έναντίον τού Σβάν.

αα Ρωσσική παροιμία: Οπου ο διάβολος δέν έχει καιρόν να ύπάγη ο ίδιος, στέλλει μίαν γραίαν.

αα Ο εν Ρώμη ναός του Αγ. Πέτρου χωρεί 34,000 άνθρώπους, η Μητρόπολις των Μεδιολάνων 37,000, ο Αγ. Παύλος τής Ρώμης 32,000, η Μητρόπολις τής Κολωνίας 30,000, ο Αγ. Πύλος του Λονδίνου 25,000, η Αγ. Σοφία τής Κωνσταντινουπόλεως 23,000, η Παναγία των Παρισίων 21,000, ο δε Αγ. Μάρκος τής Ένετίας 7,000.

ΕΠΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Κν. λουτρόν δι'ένός πιτηρίου ύδατος.

Λάβετε προσόψιον, έμβάψατε μίαν αυτού γωνίαν έντός ύδατος θερμοτάτου (τή άποτέλεσμα θά είνε ασφαλέςτερον εάν προσθέσητε τινάς σταγόνας αλκοόλ), και έπειτα τρώφατε διά τού δακτύλου, ως εάν ήθέλατε να έμβάσητε τή προσόψιον έντός τού δέρματος. Τά μικρά μελانا τεμάχια τού δέρματος τή όποια θά έξέλθωσι, θέλουσιν εισθαι η άπόδειξις, ότι μέχρι τής στιγμής εκείνης δέν εισθε εισέτι καθαρός, με όλην τήν ποσότητα του ύδατος και τού σάπωνα των όποιων τυχόν εκάματε χρήσιν. Τά μικρά εκείνα τού δέρματος τεμάχια άνάγκη να άφαιρεθώσι. Δύνασθε βεβαίως να διατηρηθήτε καθαρώτερος με εν ποτήριον θερμοϋ ύδατος παρά με όλην τήν παρασκευην τελείου λουτροϋ, με τον σάπωνα και με τούς σπόγγους, εάν τή λουτρόν τούτο γίνη άνευ τής δεούσης έπιτριφείας. Άσθενείς, διακοϋντας μακρόν ταξειδίον, έτηρήθησαν καθαρώτεροι διά τού άπλουστατου τούτου τρόπου, παρά εάν ύπήρχον εις τήν διάθεσιν των όλα τή άναπαντική μέσα, τή όποια δύναται τις να έχη κατ' οίκον. Άλλ' είνε άληθές, ότι η πλύσις διά πολλου ύδατος έχει και άλλα άποτελέσματα εκτός των εκ τής καθαριότητος, διότι τή δέρμα διά τής άπορρόφησης του ύδατος γίνεται μαλακώτερον και εύδιηθετώτερον προς τήν διαφύρσιν. Κατά συνέπειαν και εκτός τής καθαριότητος, είνε χρήσιμον και σωτήριον τή να πλυθή τις γενικώς διά χλιαρου ύδατος.

[Miss Nightingale]